

20. 6. 2021, Lenka Ridzoňová, slib staršovstva

Text: Sk 2,37-47

Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: „Co máme dělat, bratří?“ Petr jim odpověděl: „Obraťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ A ještě mnoha jinými slovy je Petr zapřísahal a napomínal: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. Všech se zmocnila bázeň, neboť skrze apoštoly se stalo mnoho zázraků a znamení. Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společné. Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval. Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.

kázání:

První otázka na nově zvolené staršovstvo při dnešním slibu začíná slovy: *Přijímáte své pověření sborem jako povolání od Boha?* Mohla bych to říct ještě jinak: Uvědomujete si, že nejste (jen) zvolené představenstvo firmy nebo vedení sokolské župy – jakkoli firmy aj. organizace potřebují dobré vedení, ale jste povolání ještě jinak, resp. někým jiným. Farář Tomáš Trusina mi říkal, že u tohoto bodu jste se na pondělní schůzi zastavili nejdéle. Vlastně se tomu moc nedivím.

V souvislosti se zaměstnáním se někdy používá slovo „povolání“ - (já jsem farářka, vy máte svá civilní povolání - a navíc jste také presbyteři) - když mám nějaké povolání – asi je někdo, kdo mne povolal. Zvláštnost i privilegium služby v církvi je to, že se nějak mísí (spojuje) to lidské povolání (vy racionálně zvažujete pro a proti, sborové shromáždění vás zvolí...), ale současně věříme, doufáme, prosíme – aby to bylo i povolání od Pána Boha.

Nebudu teď mluvit jen o staršovstvu, ale o celém sboru, resp. církvi. Co je to církev? Církev si netvoříme my, není to shromáždění svolané farářem, staršovstvem ani třeba papežem, ale vyvolané a vyvolávané v život Duchem svatým. Katolický teolog Alfred Loisy někdy před sto lety konstatoval, že „Ježíš zvěstoval Boží království, a co přišlo, byla církev.“ Boží království zatím v plnosti nepřišlo. Máme tu církev, věc dočasnou (na dobu mezi

Ježíšovým prvním a druhým příchodem) a služebnou, ale zároveň svatou. Církev je svatá, protože je Boží, je to církev Páně.

Našemu dnešnímu přečtenému oddílu předchází „svatodušní“ text o seslání Ducha svatého a prvním Petrově křesťanském kázání. Ten příběh většinou znáte...

Všichni byli o letnicích shromážděni na jednom místě, strhl se hukot jako vichr, ukázaly se jakoby ohnivé jazyky... všichni byli naplněni Duchem svatým... a začali mluvit pro všechny (různé cizince z různých zemí – byl židovský svátek týdnů – připomínka daru zákona, děkování za úrodu) **srozumitelně**... (je-li kázání srozumitelné a něco nám řekne, věřím, že je to působením Ducha).

Někteří je podezřívají z opilosti. A Petr začal kázat. Teď se to stalo, co bylo slíbeno u proroka Joele, že Bůh sešle svého Ducha. Petr vypověděl zástupům evangelium o Ježíši Kristu, o jeho životě, smrti, vzkříšení. Přijde nám samozřejmé, že o tom Petr káže. Ale představte si, že je to poprvé! Lidé, kteří slyšeli Petrovo kázání, byli zasaženi...

Duch svatý působí na člověka jednotlivce. Obrací ho, proměňuje, směřuje. Duch svatý nepřijde jednou provždy, ale přichází znovu a nově. Duch svatý působí na jednotlivce, ale vede je do společenství. Tím společenstvím je církev.

Jak to v té první církvi vypadalo? Co lidé v té první církvi dělali? (a nějak podobně bychom měli dělat i my a ve sboru je za to odpovědné a podílí se na tom staršovstvo)

1. Vytrvale **poslouchali učení** apoštolů. V církvi je slyšet kázání. Mluví se o Pánu Ježíši. Církev je důležitá pro udržení kontinuity křesťanské zvěsti. Setkávání křesťanů navazovalo na setkávání v synagogách, mnohdy byly křesťanské bohoslužby velmi podobné bohoslužbě synagogální. Ústředním bodem setkání je výklad Písma.

2. **Byli spolu**. V posledním roce nám to „být spolu“, myslím, (nejen v církvi, ve sborech) dost chybí. Nedělní bohoslužby, další setkání v týdnu se postupně obnovují... (Mám naději, věřím, že jsme spolu i na dálku, že právě víra v Boha nad námi (mimo nás) to umožňuje. Spojení na dálku – není to jen záležitost techniky a technického propojení (díky za to!), ale spojení modlitbou, duchem...)

Církev znamená „být spolu“ – lidé různí věkem, společenským postavením, rasou. Je dobře, když je církev pestrobarevná. I když to není jednoduché a samozřejmé.

„Musím být v církvi? Nemůžu jako křesťan věřit sám?“ (ptají se někteří) – Odpověď: V církvi být nemusím, ale smím. Ve společenství se věří „lépe“.

3. **Lámali chléb**. Na začátku to nebyla VP, jak ji máme teď. Bylo to společné jedení. Zase – jsou při

tom spolu, dělí se. Přinesou něco i pro ostatní. Víme, že to jejich společenství nebylo idylické a bezkonfliktní. (Pavel píše do Korintu, jak se mají chovat při VP – protože se tak nechovají.) Ježíš sám pravděpodobně o církvi nemluvil. Ale o hostině mluvil častěji. A když dával učedníkům chleba a víno při jejich poslední večeři, říká, aby se to tak dělalo opakovaně.

4. Modlili se. Sbor, církev, křesťané se modlí. Chválí, děkují, prosí, přimlouvají se. Žijí ve společenství spolu (jako lidé), ale taky s Pánem Bohem. Jsou (jsme) s ním ve spojení modlitbou. Bez toho církev není církví. Bez modlitby křesťan není křesťanem. Když se presbyter modlí za svůj sbor, je to jedna z hodně důležitých věcí, které pro něj dělá. Večeře Páně a modlitba – při tom si asi nejvíce uvědomujeme a užíváme to, že jako křesťané nežijeme, nemusíme žít jen z vlastních sil. Nejde o naše vlastní duchovní výkony, je nám nabízena síla a naděje shůry.

O prvních křesťanech čteme hezkou větu: „Byli všemu lidu milí“. Trochu si povzdechne, my jako církev dnes - jsme všemu lidu milí? (Je dobré, když jsme jako křesťané lidem milí - čím? třeba láskou, péčí, dělením se (lámáním chleba), třeba taky nějakým stylem života, ohleduplností ke stvoření,...) Ale vždycky milí nejsme – vždyť ani Pán Ježíš nebyl všemu lidu milý, to by neskončil na kříži. A Štěpána ukamenovali, Petra nejspíš ukřižovali, Pavel byl několikrát ve vězení, zbičován důtkami, pravděpodobně taky skončil násilnou smrtí. Zdaleka ne všichni první křesťané byli milí svému okolí. Vždyť řecky se svědek řekne „martyr“, neboli mučedník. Křesťanské svědectví nebývá vítáno. Nicméně: církev není církví jen pro sebe, dovnitř, nemáme být „milí“ jen na sebe navzájem. Základní rys křesťanství: „být pro druhé“. Křesťané mají být solí země a světlem světa. Umožnit, usnadnit Božímu království, aby svět prosvěcovalo.

Pane Bože, děkujeme za církev. Děkujeme, že je to tvoje církev. Prosíme, ať je (církev), ať jsou její faráři a presbyteri, ať jsme my (jednotlivci) světlem, nadějí. Rozsvěcuj nás. Amen.

Bohoslužby 20.6.2021

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

Píseň: 649 V tobě je radost

Introit (dnešní Hesla): *Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo. Lukáš 19,10*

Hledejte Hospodina, pokud může nalezen býti; vzývejte ho, pokud blízko jest. Izaiáš 55,6 K

Píseň: 406 Chval Pána svého písni modlitba

Pane Bože, chválíme tě, děkujeme. Za nový den,

odpočinek, radost. Za úsměv, blízké lidi, barvy, hudbu. Za chvíle ticha, klidu, pokoje. Potřebujeme ty chvíle. Potřebujeme tebe, Pane Bože. Myslíme na tebe, obracíme se k tobě, jsme rádi, že jsi „nad věcí“, „nad světem“. Máš nadhled. Neutopíš se v blátě a zmatku, neutopíš se v moři špatných zpráv, jsi „nad věcí“, ale přitom v tom všem, co my žijeme, jsi s námi. Děkujeme ti za to. Sestupuješ, držíš, podpíráš. Skláníš se. Myslíme na křehkost nás lidí, našich společenství a společnosti. Myslíme i na své chyby, lhostejnosti, ošklivá slova. Prosíme, odpusť. Amen.

Čtení: Ř 12,1-8 (služba Bohu v denním životě; máme různá obdarování)

Píseň: 433 Otče náš, milý Pane

kázání

Píseň: 675 Přijď již, přijď Duchu stvořiteli

Požehnání:

Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí. (Iz 58,11)

Píseň: 419 Mocný Bože, při Kristovu